

K ANALÓGII V DISCIPLINÁRNOM KONANÍ PROTI NOTÁROVI

Existencia špeciálnej úpravy obsiahnutej v § 92 Notárskeho poriadku vylučuje, aby sa z hľadiska zániku zodpovednosti mohol analogicky aplikovať § 20 zákona o priestupkoch. Základná norma obsahuje jasné a zrozumiteľné pravidlo upravujúce lehotu, do kedy možno podať návrh na disciplinárne stíhanie notárov, čím sa zamedzuje nežiaducemu časovo neobmedzenému disciplinárnemu stíhaniu dotknutých osôb.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 141/2022 z 15. marca 2022)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **I. Č.**, zastúpeného JUDr. Ing. Marcelou Martinkovičovou, advokátkou, Námestie sv. Egídia 95, Poprad, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Asan 19/2019 z 29. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :**I.****Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy pred súdom podľa čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 5 Asan 19/2019 z 29. septembra 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie, zároveň žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci: Sťažovateľ bol rozhodnutím Disciplinárnej komisie Notárskej komory Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný“ alebo „disciplinárna komisia“) č. k. DK 9/2015-124 zo 16. novembra 2016 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) uznaný vinným zo spáchania disciplinárneho previnenia, pretože spísal notársku zápisnicu č. N 290/2013, Nz 14453/2013 NCRI 14762/2013 z 2. mája 2013 (ďalej len „N 290/2013“) a notársku zápisnicu č. N 447/2013, Nz 23113/2013 NCRI 23600/2013 z 10. júla 2013 (ďalej len „N 447/2013“),

ktorými osvedčil vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa § 63 zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „Notársky poriadok“) napriek tomu, že neboli na to splnené zákonné podmienky, a závažným spôsobom porušil svoje povinnosti vyplývajúce z daného zákona v rozsahu predpokladanom § 91 ods. 1 Notárskeho poriadku. Sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa čl. 16 ods. 1 písm. c), čl. 16 ods. 2 písm. a) v spojení s čl. 3 ods. 1 písm. b) Disciplinárneho poriadku Notárskej komory Slovenskej republiky (ďalej len „disciplinárny poriadok“) a bolo mu uložené disciplinárne opatrenie – peňažná pokuta v sume 900 eur splatná do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia; zároveň mu bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania.

3. Rozhodnutie žalovaného sťažovateľ napadol správnu žalobou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Tvrdil, že sporné notárske zápisnice obsahujú všetky zákonné náležitosti, žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav, došlo k porušeniu zásady prezumpcie neviny, zásady in dubio pro reo a nullum crimen sine lege. Nedostatky videl aj v hmotnoprávnej stránke veci, keďže podľa jeho názoru zákonná skutková podstata je upravená v § 91 Notárskeho poriadku, a nie v disciplinárnom poriadku, ktorý je len vnútorným organizačným predpisom Notárskej komory Slovenskej republiky a zaväzuje tento orgán, pre absenciu zákonného ustanovenia vo výroku rozhodnutia žalovaného ide o nepreskúmateľné rozhodnutie, okrem toho vo výroku absentuje aj miesto, čas a spôsob spáchania disciplinárneho deliktu, tieto okolnosti nevyplývajú ani z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, toto rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľ poukázal aj na zmätočnosť poučenia o opravnom prostriedku v rozhodnutí žalovaného, v ktorom bol nesprávny odkaz na § 117 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“). V ďalšom podaní k správnej žalobe sťažovateľ namietal premlčanie, použitím analógie poukázal na § 20 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), v zmysle ktorého priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky, na čo mal žalovaný prihliadať ex offi.

4. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 6/2017-74 z 10. apríla 2019 zamietol podanú správnu žalobu. K námietke premlčania uviedol, že k zániku zodpovednosti za disciplinárny delikt môže prísť len v zákonom stanovených prípadoch, Notársky poriadok žiadne takéto ustanovenie neobsahuje, v § 92 Notárskeho poriadku je upravená subjektívna a objektívna lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktoré boli v prejednávanej veci dodržané. Notársky poriadok ani neodkazuje na primerané použitie zákona o priestupkoch, na trestanie za disciplinárne delikty sa primerane aplikujú zásady trestného práva, a nie priestupkového. Namietaný výrok rozhodnutia žalovaného je podľa krajského súdu jasný, zrozumiteľný a určitý, obsahuje aj odkaz na § 91 Notárskeho poriadku a aj na príslušné ustanovenia disciplinárneho poriadku, ktorého právna relevancia vyplýva z § 34 ods. 3 Notárskeho poriadku.

5. Krajský súd uviedol, že nepochybuje o naplnení skutkovej podstaty disciplinárneho deliktu, keďže v notárskej zápisnici č. N 290/2013 absentuje uvedenie nadobúdacieho titulu vlastníckeho práva, presný dátum nadobudnutia vlastníckeho práva, k notárskej zápisnici bolo pripojené vyjadrenie príslušnej obce, ale neobsahovala vyhlásenie do úvahy prichádzajúcich právnych nástupcov.

6. Rovnaký záver vyslovil krajský súd aj k notárskej zápisnici č. N 447/2013, kde absentoval nadobúdací titul vlastníckeho práva, právne nástupníctvo ani nadobúdacie tituly neboli

špecifikované vo vzťahu k právnym predchodcom, nebol presne uvedený dátum nadobudnutia vlastníckeho práva, nedošlo k preukázaniu, že existuje iba jeden oprávnený právny nástupca.

7. K nesprávnemu procesnému poučeniu krajský súd uviedol, že ide o chybu v písaní, poučenie o lehote na podanie správnej žaloby bolo správne, vyčítaná chyba nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného.

8. Rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou. Jej obsahom bolo namietanie, že dotknuté notárske zápisnice splňajú všetky zákonné náležitosti v zmysle § 63 Notárskeho poriadku, výrok rozhodnutia žalovaného nie je jasný, určitý a zrozumiteľný, keďže neobsahuje miesto spáchania disciplinárneho deliktu, sťažovateľovi bola pričítaná vina za porušenie disciplinárneho poriadku, čo je v rozpore so zásadami trestného konania, prejednanie skutku je premlčané s poukazom na zákon o priestupkoch a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 22/2014, rozhodnutie žalovaného nebolo vydané v lehote 60 dní s poukazom na § 49 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 243/2015 a 6 Sžf 51/2010.

9. Najvyšší správny súd ako kasačný súd napadnutým rozsudkom zamietol podanú kasačnú sťažnosť. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z predložených sporných notárskych zápisníc vyplýva, že nedošlo k splneniu podmienok vydržania, nebol špecifikovaný titul nadobudnutia, z vyhlásenia ani nevyplynulo, že zmluva bola registrovaná a na jej základe nedošlo k zápisu vlastníckeho práva. Uvedená bližšie nekonkretizovaná zmluva sa nejavila ako skutočnosť, od ktorej by mohol účastník odvádzať svoju dobrú vieru o nadobudnutí vlastníctva. V poradí druhá notárska zápisnica obsahovala konštatovanie, že účastník je právnym nástupcom fyzických osôb, ktorým svedčí posledný zápis vlastníckeho práva, čo by bolo dôvodom na nadobudnutie vlastníctva dedením, notárske osvedčenie neslúži na obchádzanie inštitútu dedenia. Ak sťažovateľ takéto vyhlásenia osvedčil, podľa názoru najvyššieho správneho súdu pochybil. Ďalšie nedostatky spočívali v nespresnení dátumu, keď malo k vydržaniu dôjsť. Zadovážené súhlasné stanoviská neboli úplné a nebolo možné z nich nesporne ustáliť, že došlo k vydržaniu, pretože už z týchto stanovísk vyplynula existencia väčšieho okruhu oprávnených osôb, ktorých súhlas s vydržaním nebol zabezpečený. K uvedeným záverom najvyšší správny súd ako obiter dictum dodal, že práve tieto nedostatky, ktorých sa sťažovateľ dopustil, viedli k zmene právnej úpravy, a to zrušeniu inštitútu vydržania podľa § 63 Notárskeho poriadku a jeho nariadeniu osobitným mimosporovým konaním.

10. Čo sa týka výroku rozhodnutia žalovaného, najvyšší správny súd konštatoval jeho určitosť, jasnosť a zrozumiteľnosť, miestom spáchania skutku je sídlo notárskeho úradu, ktoré je súčasťou tohto výroku, porušenie zásad trestného konania nebolo sťažovateľom bližšie špecifikované, preto nebola táto argumentácia relevantnou.

11. K namietanému premlčaniu možnosti prejednať disciplinárne previnenie a uložiť sankciu, kde sa sťažovateľ odvolal na analogickú aplikáciu § 20 zákona o priestupkoch, najvyšší správny súd zhodne s krajským súdom uviedol, že disciplinárne konanie proti notárovi možno vnímať ako trestné obvinenie, musí splňať garancie čl. 6 dohovoru, avšak nemožno na neho aplikovať všetky inštitúty trestného práva, medzi ktoré patrí aj premlčanie trestného stíhania. Ekvivalentom inštitútu premlčania trestného stíhania je v priestupkovom práve § 20 zákona o priestupkoch, resp. stanovenie objektívnej a subjektívnej lehoty na podanie návrhu na začatie deliktuálneho konania, ako to bolo aj v tomto prípade. Zákon o priestupkoch sa neuplatňuje subsidiárne v správnom trestaní, pretože Notársky poriadok má vlastnú úpravu v zmysle § 92, keďže súčasná aplikácia § 20 zákona o priestupkoch s § 92 Notárskeho poriadku je vylúčená:

„Pokiaľ totiž je navrhovateľ podľa § 92 Notárskeho poriadku oprávnený na podanie disciplinárneho návrhu najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k disciplinárnemu previneniu došlo, nemožno súčasne požadovať, aby disciplinárne previnenie bolo prejednané do dvoch rokov od jeho spáchania v zmysle § 20 zákona o priestupkoch.“

12. Uvedené nevyklučuje ani sťažovateľom označené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 22/2014, keďže toto bolo vydané pred účinnosťou Správneho súdneho poriadku, dotýka sa disciplinárnej zodpovednosti veterinárnych lekárov a príslušný právny predpis upravuje subjektívnu a objektívnu lehotu na podanie disciplinárneho návrhu v súlade s lehotou podľa § 20 zákona o priestupkoch. Na podporu svojich tvrdení najvyšší správny súd poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Asan 8/2020.

13. K nedodržaniu lehoty na rozhodnutie v zmysle správneho poriadku najvyšší správny súd uviedol, že správny poriadok sa na disciplinárne konanie proti notárom nevzťahuje ani subsidiárne, navyše v zmysle správneho poriadku ide o lehotu majúcu poriadkový charakter, jej uplynutím nedochádza k zániku oprávnenia orgánu verejnej správy vo veci rozhodnúť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 47 ods. 1 a 2 charty takto:

a) Sťažovateľ zotrváva na svojej argumentácii o nutnosti analogicky aplikovať na jeho prípad § 20 zákona o priestupkoch, pretože je to na jeho prospech, nedokonalosť v právnej úprave nemôže byť vykladaná v neprospech obvineného, pretože je to porušením princípu prezumpcie neviny. Sťažovateľ poukazuje na predchádzajúce znenie § 92 Notárskeho poriadku účinného do 31. augusta 2009, ktorý zodpovedal aj požiadavkám v zmysle § 20 zákona o priestupkoch, a znovu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 8 Sžo 22/2014, od ktorého sa najvyšší správny súd odklonil bez primeraného dôvodu, pričom išlo o právne totožnú vec pri obdobnej právnej úprave. Ak sa najvyšší správny súd odvoláva na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Asan 8/2020, aj v tomto prípade došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe a toto rozhodnutie je napadnuté ústavnou sťažnosťou.

b) Ďalej sťažovateľ poukazuje na zánik práva štátnej moci prejednať disciplinárne previnenie z dôvodu uplynutia primeranej lehoty na jeho prejednanie, od podania návrhu (27. júla 2015) do rozhodnutia (16. novembra 2016) uplynuli takmer dva roky, sťažovateľ poukazuje na závery nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 571/2015-47, v zmysle ktorého pri rozhodovaní o administratívnych sankciách by mali byť rešpektované rezolúcie a odporúčania rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov, odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (80) 2 o správnej úvahe a odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (91) 1 vo veciach administratívnych sankcií týkajúce sa rozhodovacej činnosti verejnej správy a ochrany práv jednotlivca napriek tomu, že nie sú súčasťou nášho právneho poriadku. Navyše poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 243/2015 a 6 Sžf 51/2010, v zmysle ktorých lehota na vydanie rozhodnutia v sankčnom konaní je prekluzívnou lehotou a jej márnym uplynutím zaniká právo správneho orgánu na vydanie rozhodnutia o disciplinárnom previnení. Podľa sťažovateľa keďže Notársky poriadok neupravuje špeciálnu úpravu, touto lehotou je lehota podľa všeobecného správneho predpisu – správneho poriadku. Najvyšší správny súd sa podľa sťažovateľa opätovne bez adekvátneho dôvodu odklonil od judikatúry najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 6 Sžf 51/2010,

uviedol, že sa v tomto prípade mal aplikovať už zrušený Občiansky súdny poriadok, čo nemožno považovať za udržateľné.

c) V ďalšom sťažovateľ uvádza, že v zmysle § 63 Notárskeho poriadku notár nezodpovedá za obsah osvedčenia vyhlásenia o vydržaní s poukazom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 24/2008, z aktuálnej právnej úpravy povinnosť preverenia pravdivosti tvrdení účastníka notárom nevyplýva, a preto takého preverovanie nemožno od neho spravodlivo požadovať. Sťažovateľ dáva do pozornosti aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 17/2010, v ktorom sa konštatuje, že notárska zápisnica o osvedčení vyhlásenia o vydržaní osvedčuje iba pravdivosť toho, že ju spísal notár a že účastník urobil pred notárom vyhlásenie, neosvedčuje však existenciu podmienok vydržania, najmä podmienku oprávnenej držby (len vyhlásenie o týchto podmienkach). Tento právny názor prešiel aj testom ústavnosti, a to v konaní pred ústavným súdom sp. zn. II. ÚS 194/2017, závery napadnutého rozsudku sú v rozpore s označenými rozhodnutiami najvyššieho súdu, na notára kladú povinnosti, ktoré mu zo zákona nevyplývajú, čo je porušením čl. 2 ods. 2 ústavy.

d) Najvyšší správny súd mal ďalej podľa sťažovateľa ex offiō prihliadať na zmenu právnej úpravy, ktorá by mohla privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci v zmysle zohľadnenia princípu nepravej retroaktivity v prospech páchatel'a. Zmenou právnej úpravy došlo k odňatiu právomoci notárov spisovať zápisnice o osvedčení vyhlásenia o vydržaní a bol zavedený nový typ mimosporového konania, notárom teda zanikli povinnosti vyplývajúce zo spisovania osvedčenia o vydržaní, preto notár už za takýto skutok nemôže byť potrestaný. Na podporu tejto argumentácie poukazuje sťažovateľ na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 6 Asan 9/2017: „Nelegálna práca a nelegálne zamestnávanie, hoci by bolo i preukázateľne zistené inšpektorátom práce v čase výkonu Inšpekcie, ako i v čase rozhodovania správneho orgánu o uložení sankcie za správny delikt, avšak ak v čase rozhodovania správneho súdu už nie je konanie sťažovateľa deliktuálnym konaním, a to vzhľadom na novšiu priaznivejšiu úpravu pre sťažovateľa ako páchatel'a, ktorá dekriminalizovala jeho deliktuálne správanie, musí na túto skutočnosť správny súd prihliadnuť ex lege, hoci túto skutočnosť sťažovateľ vôbec nenamieta. Ide tu o rešpektovanie princíпов správneho trestania a aplikácie inštitútu nepravej retroaktivity, ktorá je prípustná, ak je v prospech páchatel'a, ktoré skutočnosti vyplývajú z článku 50 ods. 6 Ústavy SR ako i z príslušných medzinárodných dokumentov.“

e) V závere sťažovateľ zhrňuje, že najvyšší správny súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľa ukazujúcimi na závažné nedostatky pri rozhodovaní disciplinárnej komisie a krajského súdu, napadnutý rozsudok je nedostatočne zdôvodnený, svojvoľný a nespĺňa garancie v zmysle ústavy a dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy pred súdom podľa čl. 47 ods. 1 charty napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. V argumentačnej časti ústavnej sťažnosti sa namieta aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 ods. 2 charty, pričom v petite ústavnej sťažnosti sa nenavrhuje vysloviť porušenie tohto práva, predmet ústavnej sťažnosti bol preto ustálený v zmysle bodu 1 tohto rozhodnutia. Okrem toho v zásade sú garancie obsiahnuté v čl. 6 ods. 1 dohovoru blízke obsahu práv podľa čl. 47 ods. 2 charty, rozdiel spočíva najmä v aplikovateľnosti charty ako takej na prejednávajúcu vec.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

16. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a obsahom práva podľa čl. 6 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne (IV. ÚS 195/07, II. ÚS 7/97, IV. ÚS 295/2020).

17. Ústavný súd konštatuje, že podstatou námietok sťažovateľa je spôsob, akým sa najvyšší správny súd vysporiadal s ním predloženou argumentáciou, napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu podľa sťažovateľa nedáva odpovede na kľúčové otázky prejednávanej veci, je nedostatočne odôvodnený a jeho závery sú arbitrárne.

18. K námietke o možnom analogickom použití zákona o priestupkoch z hľadiska zániku zodpovednosti za priestupok sa ústavný súd stotožňuje so závermi všeobecných súdov o existencii špeciálnej úpravy obsiahnutej v § 92 Notárskeho poriadku (predmetné ustanovenie bolo už viackrát novelizované, pozn.). Ako najvyšší správny súd konštatoval, špeciálna úprava vylučuje, aby sa vôbec § 20 zákona o priestupkoch mohol aplikovať. Sťažovateľ sa v podstate domáha, aby konajúci všeobecný súd uprednostnil iné ustanovenie iného právneho predpisu, pretože je to na jeho prospech, v situácii, keď základná norma obsahuje jasné a zrozumiteľné pravidlo upravujúce lehotu, do kedy možno podať návrh na disciplinárne stíhanie, čím sa zamedzuje aj sťažovateľom namietanému nežiaducemu časovo neobmedzenému stíhaniu dotknutých osôb, notárov.

19. Najvyšší správny súd sa vysporiadal aj s namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 22/2014. V namietanom rozhodnutí najvyšší súd vyslovil, že ak príslušný zákon, konkrétne zákon č. 442/2004 Z. z. o súkromných veterinárnych lekároch, o Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení zákona č. 488/2002 Z. z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o komore veterinárnych lekárov“) neupravuje prekuzívnu lehotu na zánik priestupkovej zodpovednosti, je potrebné vychádzať zo zásad administratívneho trestania aj v otázke zániku priestupkovej zodpovednosti tak, ako je upravená v § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch. Zákon o komore veterinárnych lekárov obsahoval dvojročnú objektívnu a dvojmesačnú subjektívnu lehotu na podanie návrhu na disciplinárne stíhanie. V sťažovateľovej veci bola objektívna lehota na podanie návrhu na disciplinárne stíhanie 3 roky, od kedy k disciplinárnemu previneniu došlo, a subjektívna lehota 1 rok, od kedy sa navrhovateľ dozvedel o disciplinárnom previnení, pričom v zmysle § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky. Porovnávajúc rozdielnosť právnej úpravy týkajúcej sa veterinárnych lekárov a notárov, možno akceptovať závery všeobecných súdov, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 22/2014 týkajúce sa disciplinárneho postihu veterinárnych lekárov nemožno bez ďalšieho vzťahovať na disciplinárne stíhanie notárov, ktoré má špeciálnu úpravu týkajúcu sa podania návrhu na disciplinárne stíhanie, ktorá upravuje maximálne časové obdobie, do kedy možno iniciovať disciplinárne konanie formou subjektívnej a objektívnej lehoty.

20. K námietke sťažovateľa o subsidiárnom použití správneho poriadku najvyšší súd uviedol, že tento predpis sa neuplatňuje na konania, ktoré majú samostatnú procesnú úpravu, čo je aj prípad disciplinárnych stíhaní notárov, ktoré sú upravené v Notárskom poriadku, ako aj nadväzujúcim disciplinárnym poriadku, ktorý v čl. 28 ods. 1 odkazuje na primerané použitie

Občianskeho súdneho poriadku, ktorý je síce momentálne zrušený, ale aj v zmysle prechodných ustanovení § 492 ods. 1 a 2 SSP ho možno aj naďalej aplikovať. Ak je vylúčená subsidiárna aplikácia správneho poriadku, nemožno uvažovať o povinnosti rozhodnúť o disciplinárnom previnení v lehote podľa § 49 tohto zákona s následkom zániku práva na rozhodnutie o disciplinárnom previnení. Okrem toho ide o poriadkovú lehotu.

21. S uvedeným názorom ústavný súd súhlasí, pretože subsidiárne použitie správneho poriadku na disciplinárne konania notárov nevyplýva zo žiadneho na vec aplikovateľného predpisu. Ani z odkazu na už neúčinný Občiansky súdny poriadok v disciplinárnom poriadku nemožno rozumne vyvodit', že by sa namiesto všeobecného procesného predpisu civilného konania mal aplikovať správny poriadok ako všeobecný procesný predpis administratívneho konania.

22. Ak sa sťažovateľ domáhal postupu v zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽf 51/2010, ústavný súd konštatuje, že závery z neho plynúce mylne interpretuje a, práve naopak, toto rozhodnutie podporuje názor najvyššieho správneho súdu v prejednávanej veci. Z označeného rozhodnutia vyplynulo, že sa rozhodovalo o uložení pokuty v zmysle zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý výslovne upravoval objektívnu a subjektívnu lehotu na začatie konania o uložení pokuty. V dôsledku porušenia subjektívnej jednoročnej lehoty na podanie takéhoto návrhu došlo k zrušeniu preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu a vráteniu veci na ďalšie konanie. V prípade sťažovateľa notársky poriadok rovnako obsahoval objektívnu, ako aj subjektívnu lehotu na podanie návrhu na disciplinárne stížanie, ktoré bola dodržaná, čo sťažovateľ ani nerozporoval, preto nemožno prijať jeho argumentáciu o nezohľadnení tohto rozhodnutia. Z označeného rozhodnutia totiž nevyplýva možnosť subsidiárneho použitia správneho poriadku.

23. V namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3 Sžo 243/2015 išlo o disciplinárne stížanie súdneho exekútora, ktoré sa riadilo Exekučným poriadkom a v ktorom bola výslovne upravená lehotu na rozhodnutie disciplinárnej komisie. Disciplinárne konanie súdneho exekútora sa teda spravovalo príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku a v dôsledku nedodržania lehoty na rozhodnutie došlo k zrušeniu rozhodnutia disciplinárnej komisie a vráteniu veci na opätovné konanie.

24. Notársky poriadok v znení účinnom v čase rozhodovania o disciplinárnom previnení neupravoval lehotu na rozhodnutie, upravoval iba subjektívnu a objektívnu lehotu na podanie návrhu, ktoré boli dodržané, preto domáhanie sa aplikácie inej lehoty majúcej za následok zánik práva disciplinárnej komisie rozhodnúť o disciplinárnom previnení, argumentujúc rozhodnutiami najvyššieho súdu, v ktorých sa rovnako aplikoval príslušný špeciálny právny predpis, nemá zákonnú a ani judikatúrnú oporu.

25. Námietky sťažovateľa o nesprávnom závere najvyššieho správneho súdu o možnosti aplikovať už zrušený Občiansky súdny poriadok sú z pohľadu ústavného súdu bez právnej relevancie k prejednávanej veci, keďže vo veci nebol Občiansky súdny poriadok aplikovaný, vec bola posúdená podľa ustanovení Notárskeho poriadku a disciplinárneho poriadku.

26. K spochybneniu samotného naplnenia skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, argumentujúc rozhodnutiami najvyššieho súdu v občianskoprávnej agende, najvyšší správny súd zaujal jasné stanovisko a uviedol, že notárske zápisnice nespĺňali zákonné podmienky v zmysle § 63 Notárskeho poriadku, t. j. absentovalo tu uvedenie dátumu vydržania, uvedený bol len údaj „najneskôr v roku 1986“ bez ďalšieho vysvetlenia, z akého dôvodu nebolo možné ustáliť presný dátum, problematickými boli aj predložené vyhlásenia, ktoré neboli úplné, nedostatky vykazovala aj časť, kde sa uvádza právny titul, ktorý by mal byť konkrétny, z čoho

sa odvíja následne ustálenie dátumu začatia plynutia lehoty na vydržanie. Uvedenie vágnych a všeobecných údajov nemožno považovať za splnenie podmienok kladených na obsah osvedčenia o vydržaní. Ďalej najvyšší správny súd uviedol, že z predložených vyhlásení nevyplýva nespornosť vydržaného práva ako základná nevyhnutná podmienka na spísanie notárskej zápisnice osvedčujúcej vyhlásenie o vydržaní. K sťažovateľom predloženým rozhodnutiam najvyšší správny súd uviedol: „Na uvedenom závere nič nemenia ani sťažovateľom namietané súdne rozhodnutia. Tie totiž prioritne riešia inú problematiku a ani z ich obsahu nevyplýva záver, že notár má spísať osvedčenie vyhlásenia o vydržaní na základe akéhokoľvek obsahu vyhlásenia, resp. že môže ignorovať potrebu doloženia súhlasných vyjadrení s vydržaním v zmysle bodov 1 až 3 § 63 písm. a) Notárskeho poriadku v znení účinnom v rozhodnej dobe.“

27. Ústavný súd identifikoval, že disciplinárny senát ani všeobecné súdy nevyjadrili, že notár má povinnosť skúmať pravdivosť predložených vyhlásení, ako to tvrdí sťažovateľ, problematickým bola ich neúplnosť, ktorá signalizovala, že tu môžu existovať osoby, ktoré s vydržaním nesúhlasili, pričom si môžu uplatňovať vlastnícke nároky, čo vylučuje vyžadovanú nespornosť osvedčenia o vydržaní. Nemožno preto súhlasiť, že sťažovateľ by bol uznaný vinným z porušenia povinnosti, ktorá mu zo zákona nevyplývala. Zo sťažovateľom uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu (sp. zn. 4 M Cdo 24/2008 a sp. zn. 6 M Cdo 17/2010) možno vyvodit', akú povahu má listina o vydržaní v súkromnoprávných vzťahoch, spôsob spochybnenia údajov v nej uvedených, ako aj záver o tom, že sa nemožno žalobou domáhať určenia neplatnosti listiny o vydržaní, pretože nejde o právny úkon. Z rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 194/2017 zase vyplýva udržateľnosť záverov napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý uviedol, že prezumpcia správnosti a hodnovernosti údajov zapísaných v osvedčení o vydržaní bola vyvrátená znaleckým posudkom, ktorý síce nie je nadobúdacím titulom, ale je dôkazom spôsobilým právne relevantným spôsobom spochybnit' správnosť údajov uvedených v osvedčení o vydržaní, ktoré bolo zaznamenané v katastri nehnuteľností, teda že údaje uvedené v osvedčení o vydržaní možno spochybnit' a súd ich je oprávnený skúmať.

28. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ spojil účinky osvedčenia o vydržaní ako takého, jeho povahu a spôsob spochybnenia údajov v ňom uvedených s vlastnou zodpovednosťou za spísanie osvedčenia o vydržaní v zmysle zákonných podmienok podľa § 63 Notárskeho poriadku, čo nemožno chápať ako korektnú a relevantnú argumentáciu vo vzťahu k otázke jeho disciplinárnej zodpovednosti. Na tomto mieste ústavný súd dáva do pozornosti aj § 2 ods. 2 Notárskeho poriadku: „Notári svojím postavením a svojou činnosťou dbajú o usporiadanie a istotu v právnych vzťahoch a o predchádzanie sporom.“

29. Najvyšší správny súd ako obiter dictum vyjadril, že práve nedostatky, ktorých sa aj sťažovateľ dopustil, viedli k zrušeniu tejto notárskej činnosti, čo malo byť podľa sťažovateľa vyhodnotené ako zánik trestnosti v zmysle zohľadnenia zmeny zákona v prospech obvineného. Ústavný súd upozorňuje, že skutková podstata disciplinárneho previnenia nespočívala v samotnom vyhotovení osvedčenia o vydržaní, ale v porušení povinnosti dodržať náležitosti vyžadované zákonom, pričom povinnosť dodržiavať ustanovenia Notárskeho poriadku zrušená nebola. Zrušenie oprávnenia notárov spisovať osvedčenia o vydržaní neznamená, že disciplinárny delikt sťažovateľa je po zmene zákona beztrestným, ale znamená to, že notár sa už takého deliktu objektívne nemôže dopustiť, pretože na spísanie osvedčenia o vydržaní už nie je oprávnený. Podstata deliktuálnej zodpovednosti notára teda spočívala v tom, že porušil

príslušné ustanovenia Notárskeho poriadku, ktoré bol povinný dodržať, čo v zmysle § 91 Notárskeho poriadku založilo jeho disciplinárnu zodpovednosť.

30. Uvedené závery vedú ústavný súd ku konštatovaniu, že námietky sťažovateľa neviedli k spochybneniu záverov najvyššieho správneho súdu, dôvody, na ktorých spočíval napadnutý rozsudok, sú logické, dostatočne zdôvodnené a ústavne udržateľné a nemožno im vyčítať sťažovateľom namietanú arbitrárnosť.

31. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

32. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 ods. 1 charty napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

33. Aplikovateľnosť charty je podmienená vykonávaním práva Európskej únie (porov. III. ÚS 141/2011, IV. ÚS 398/2013). Vzhľadom na to, že argumentácia sťažovateľa neindikovala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pokladal za bezpredmetné skúmať, či by sa na prejednávany prípad aplikoval aj čl. 47 ods. 1 charty, navyše v situácii, keď sťažovateľ sám nepredostrel prienik svojho prejednávaneho prípadu s právom Európskej únie, preto aj v tejto časti možno konštatovať zjavnú neopodstatnenosť podanej ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ ani samostatne argumentačne nevymedzil, v čom konkrétne malo byť porušené jeho právo na účinný prostriedok nápravy v situácii, keď postup disciplinárneho senátu bol preskúmaný správnym súdom a kasačným súdom a postup týchto súdov vyhodnotil aj ústavný súd v tomto rozhodnutí. Obsah práva na účinný prostriedok nápravy nemožno stotožniť s úspechom sťažovateľa v prejednávanej veci.

34. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.